

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΜΑΙΟΣ, 1839.]

[ΑΡΙΘ. 29.]

Ο ΑΛΑΛΟΣ ΠΑΙΣ.

Εἰς τῶν νυκτερινῶν φυλάκων τῆς πόλεως τῶν Παρισίων, κάμνων τὸν γυρὸν αὐτοῦ μίαν χειμερινὴν ἐσπέραν, εὗρηκε τέκνον μὲ τὰ πλέον ρακώδη ἐνδύματα στέκον εἰς μίαν κόγχην τῆς ὁδοῦ, καὶ προφέρον σιγανούς τινας μυγμούς, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ τὸ ἀσκεπὲς σῶμά του ἔτρεμεν ἀπὸ τῆς νυκτὸς τὸ δριμύ φύχος. Ἠρώτησεν αὐτὸ, 'Ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ σου—ποῦ εἶναι ἡ κατοικία σου;' ἐπρότεινε πολλοὺς τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν, ἀλλὰ μόνον ἀπόκρισιν ἐλάβανε τοὺς αὐτοὺς ἀνάρθρους ἤχους. Ἐπίσπε, τέλος, τὸ παιδίον, καὶ ἤρχισε νὰ τὸ τινάζῃ ὀλίγον δυνατὰ, στοχαζόμενος τὴν σιωπὴν αὐτοῦ θυμοῦ ἢ πείσματος ἀποτέλεσμα. Εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο, γηραλός, πλησιάσας, ἤκουσθη τὰς ἐπανελημμένας τοῦ φύλακος ἐρωτήσεις. Τὸ παιδίον ἐξηκολούθει ἔτι ἄφωνον, καὶ ὁ φύλαξ ἐμέλλε πλέον νὰ τὸ ἐπάρῃ εἰς τὴν φυλακὴν· τότε ὁ γέρων, 'Στάσου ὀλίγον,' εἶπε· 'δός με τὸν λύχον.' Λαβὼν αὐτὸν, ἔρριψεν ὅλον τὸ φῶς ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τέκνου, καὶ μὲ ἱλαρὸν τόνον ἐπανάλαβε τὰς ἤδη γενομένας ἐρωτήσεις. Μετὰ δὲ προσεκτικὴν παρατήρησιν, στραφείς πρὸς τὸν φύλακα, 'Τὸ τέκνον,' εἶπεν, 'εἶναι κωρὸν καὶ ἀλαλον.'

Ὁ τοῦτο δηλοποιήσας, ὁ καὶ ἀξιωτάτος ἐκ πολυχρονίου σπουδῆς καὶ πείρας νὰ προφέρῃ τοιαύτην ἀπόφασιν, ἄλλος δὲν ἦτο παρ' ὁ Ἀββᾶς Δελεπαῖος, (Abbé de l'Épée), ἀνὴρ ἐξίσου διὰ πνεῦμα καὶ φιλανθρωπίαν ἐπίσημος. Ὁ ἱερωμένος οὗτος, νέος ὢν ἀκόμῃ τὴν ἡλικίαν, ἐπληροφόρηθη ὅτι οἱ κωφοὶ καὶ ἀλαλοὶ ἐπιδέχονται διδασκαλίαν ἕως εἰς ἓνα βαθμὸν—πρᾶγμα παντὶ αὐτοῦ ἀρχέτερον λογιζόμενον—ἔθεν καὶ κατέβαλε πᾶσαν αὐτοῦ δύναμιν εἰς κατόρθωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου· ἐπέτυχε δ' ἄριστα, καὶ τὸνομά του κατετάχθη μεταξὺ τῶν εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Μεγαλὴ τῶντι καλοτυχία τοῦ πτωχοῦ τέκνου, ὅτι ὁ Ἀββᾶς ἐπέραςεν ἐκεῖθεν τὴν στιγμὴν τῆς κρατήσεώς του κατὰ τὴν προειρημένην ἐσπέραν. Ὁ φύλαξ εὐκόλως παρέδωκε τὸν παῖδα εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀββᾶ, ὅστις ἐζήτησεν αὐτὸν, ὑποσχεθεὶς νὰ κάμῃ τὴν ἀνήκουσαν ἑρουναν διὰ τοὺς γονεῖς του, καὶ νὰ παραδώσῃ τὸν δυστυχῆ, ἐάν ποτε ἤθελαν φανῆν νὰ τὸν ζητήσωσι.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἀφ' ὃ ὁ Δελεπαῖος ἐπῆρε τὸ τέκνον εἰς τὴν οἰκίαν, ἐβεβαιώθη ὅτι κἀνεὶς δὲν ἤθελε ποτε

δ γ'.

τοῦ τὸ ζητήσιν. Δὲν ἤρτησε νὰ καταλάβῃ, ὅτι τὰ φυσικὰ τοῦ παιδὸς ἐλαττώματα εἶχαν κάμειν αὐτὸν ὁλοῦ καὶ προδοσίας θύμα. Πολλὰι περιστάσεις ἔφεραν τὸν Ἀββᾶν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο. Παρατηροῦσε τὸν ἄθλιον, πρὶν τοῦ ἐκβαλῶσι τὰ ράκη, ὅτι ἐβλεπεν αὐτὰ μὲ ἐκπληξίν καὶ ἀηδίαν· ἐφαίνετο δὲ πολὺ εὐχάριστος καὶ εὐγνώμων, ὅτε τοῦ ἐβάλλθησαν καλῆτερα φορέματα. Περιπλέον, τὸ δέρμα τοῦ νέου Ἀρμάνδου (οὕτως ὠνόμασε τὸ τέκνον ὁ καινὸς αὐτοῦ προστάτης) ἦτο λευκὸν ὡς χιών, ἀφ' ὃ ἐξεπλύθησαν αἱ ἀκαθαρσίαι, μὲ τὰς ὁποίας ἐφαίνετο ἐπίτηδες ἠλειμμένον. Τὸ βλέμμα καὶ ὁ τρόπος του ἦσαν ἔξυπνα καὶ εὐγενῆ, ὥστε ἀκόμῃ περισσότερον ἐπεβεβαίοναν τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀββᾶ, ὅτι χαμερπῆς τις ἰδιότης εἶχε προξενήσιν τὴν ἐκθεσιν τοῦ παιδός. Στρώσας δὲ καὶ ποικίλα φαγητὰ ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἀνεκάλυψε παρενθὺς, ὅτι ὁ Ἀρμανδὸς ἦτο συνειδισμένος μόνον εἰς τὴν τροφήν, ἥτις δίδεται εἰς τῶν ὑψηλοτέρων καὶ πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν τὰ τέκνα.

Μ' ὅλας τὰς ἐρεῦνας τοῦ καλοῦ Δελεπαίου, καὶ μ' ὅλας τὰς ἀγγελίας, ὅσας κατεχώρισεν εἰς τὰς δημοσίους ἐφημερίδας, τὸ παραμικρὸν δὲν εὐτύχησε νὰ μάθῃ περὶ τῆς τοῦ Ἀρμάνδου ἱστορίας. Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ παῖς ἐφείλκε καθεμέραν τὴν ἀγάπην τοῦ εὐεργέτου του. Ὁ οἶκος τοῦ Ἀββᾶ πρὸ πολλοῦ ἐχρησίμευεν ὡς σχολεῖον, ἢ ἄσυλον, διὰ τοὺς ὁμοιοπαθεῖς τοῦ Ἀρμάνδου· ἀλλ' οὐδεὶς κωφὸς καὶ ἀλαλὸς εἶχε ποτὲ προσδεῦσιν τόσον ταχέως, ὅσον αὐτὸς, ὡς πρὸς τὴν μάθησιν τῶν ἀντιὸν ὁμιλίας καὶ ἀκοῆς σημείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ διδασκάλου εἶχεν ἐφεύρειν. Μετ' ὀλίγα ἔτη ὁ Ἀρμανδὸς ἠμπόρει οὕτω εὐκόλως νὰ συνεννοῇται μὲ τὸν Ἀββᾶν, ὡς καὶ ἂν δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ χάρισμα τῆς ὁμιλίας. Ἀφ' ὃ τὸ μέγα τοῦτο κατωρθώθη, ἀσμένως ἐπροίκιζεν ὁ Ἀββᾶς τὸ ἐξανοιγόμενον τοῦ μεираκίου πνεῦμα μ' ὅλα τὰ πλοῦτή τῆς παιδείας καὶ τῶν γνώσεων. Ὅσον δ' ἀνεπτύσσετο ἡ διάνοιά του, τόσον προσεκτικώτερα ἐζήτηε ὁ Ἀββᾶς κάμμίαν ἀμυδρὰν τῆς βρεφικῆς ἡλικίας ἀνάμνησιν, ἥτις νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς ἐξήγησιν τοῦ τῆς ἐκθέσεως μυστηρίου. Ἐρωτώμενος ὁ νεανίσκος, ἄλλο δὲν ἐνθυμεῖτο, εἰμὴ ὅτι ἐπέραςε πολὺν δρόμον, πρὶν ἐμβῆ εἰς τοὺς Παρισίους. Ἀλλ' ἐνθυμήσεις νηπιακαὶ ὑπῆρχαν εἰς τὸ πνεῦμά του, μολοντί κεκοιμισμένοι, ἀπῆλθον δὲ μόνον φιλικῶς περιστάσεις διὰ νὰ ἐξεγερθῶσι. Εἰς ἓνα τῶν πολλῶν

περιπάτων, τοὺς ὁποίους ἔκαμνεν ὁ Ἀββᾶς μετὰ τοῦ ἀλαλου μαθητοῦ, ἔτυχε νὰ περᾶσωσιν ἀπὸ τὰ δικαστήρια, ἐνῶ εἰς τῶν δικαστῶν ἐξήρχετο τῆς ἀμαξίας του. Ὁ Ἀρμανδὸς ἀνεπῆδησεν εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἐκπλήξιν, καὶ εἰδοποίησε τὸν διδασκαλον, ὅτι ἀνὴρ τις, ἰκτίδα (κακοῦμι) καὶ πορφύραν ἐνδεδυμένος ὡς ὁ κριτής, ἐσυνείδιζε πρὸ πολλοῦ νὰ κρατῇ αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ νὰ καταβρέχῃ τὸ πρόσωπόν του μὲ φιλήματα καὶ μὲ δάκρυα. Ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν ἔκαμνεν εἰς τὸν Ἀββᾶν ἡ ἀνάμνησις αὕτη. Εἶκασεν ὅτι ὁ Ἀρμανδὸς πρέπει νὰ ἦταν υἱὸς δικαστοῦ τινός, καὶ ὅτι ὁ δικαστὴς ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του πρέπει νὰ ἑκατοῖκει εἰς πόλιν πρωτεύουσαν, ὅπου συνεκροτοῦντο ἀνώτερα δικαστήρια. Ἀπὸ δὲ τὰ δάκρυα, ὡς καὶ τὰ φιλήματα, ἐσυμπέρανεν ὅτι ἡ μήτηρ τοῦ παιδὸς ἦτο προαποθαμμένη.

Καὶ ἄλλαι περιστάσεις συνέτρεξαν ἀκαλόγως εἰς ἐνίσχυσιν τῆς τοῦ Ἀββᾶ ἐλπίδος, ὅτι κἀνένα καιρὸν ἤθελεν ἐμπόρῃσιν νὰ λάβῃ τὸ δίκαιόν του ὁ νεανίσκος· ἐπειδὴ, ὅτι ὁ ἄδελγος εἶχεν ἀδικηθῆν, ὁ καλὸς ἱερεὺς ἦτον υπερβέβαιος. Τὰς ὁδοὺς ποτὲ διαβαίνων ὁ Ἀρμανδὸς, ἔμεινε τὰ μέγιστα τεταραγμένος εἰς τὴν θείαν ἐπικηδεῖαν τινὸς πομπῆς· ἐργωσταποίησε δὲ εἰς τὸν Ἀββᾶν, ὅτι καὶ αὐτὸς συνώδευσε ποτὲ ὁμοίαν πολυπληθεῖ πομπήν, μαῦρα ἐνδεδυμένος, καὶ ὅτι ἔκτοτε δὲν ἴδε ποτὲ πλὴν τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ πορφυρὰ ἐνδύματα. «Ταλαίπωρον!» ἐσυλλογίσθη ὁ Ἀββᾶς, «εἶσαι λοιπὸν ὄργανόν, καὶ χαμερπῆς τις συγγενής, ἀπὸ τὰ φυσικὰ σου ἐλαττώματα ὠφελούμενος, ἥρπασε τὴν κληρονομίαν σου!» Περιδιαβάξων ἄλλοτε μὲ τὸν διδασκαλον αὐτοῦ εἰς τὴν νότιον πλευράν τῶν Παρισίων, ἑσταθῇ ἑξαφνα, καὶ προσεκτικῶς ἐκύτταζε τὴν πύλιν. Εἶπε δὲ εἰς τὸν Ἀββᾶν, ὅτι ἀπὸ τὴν πύλιν ταύτην εἰσῆλθε πρῶτον εἰς τοὺς Παρισίους, καὶ ὅτι ἐνθυμεῖτο νὰ ἑσταθῇ αὐτοῦ μέσα εἰς μίαν ἀμαξίαν, ἕως αὐτοῦ ἐξετάσθησαν τὰ πρᾶγματα των. Τοῦ ἤλθε περιπλῖον εἰς τὴν μνήμην, ὅτι μὲ τὴν ἀμαξίαν ταύτην εἶχεν ὁδαιπορήσειν ἡμέρας τινὰς μετὰ δύο ἄλλων ὑπακειμένων.

Ταῦτα πάντα διαλογιζόμενος ὁ Ἀββᾶς, ἠσθάνετο πεπεισμένος, ὅτι ἀφ᾽ ἐθῶς ὁ ἀλαλος παῖς εἰς πόλιν τινὰ τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας· νομίζων δὲ χρεὸς του νὰ φροντίσῃ κατὰ πάντα τρόπον ὑπὲρ τῆς τοῦ νέου ἀποκαταστάσεως, ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ μετ' αὐτοῦ τὰ ἱποπτα ἐκεῖνα μέρη, εὐέλπεις ὅτι ἡ θεία τοῦ τόπου τῆς γενεσῆς του ἤθελεν ἐξεγείρειν τὴν ὑπνώττουσαν αὐτοῦ μνήμην. Ἡ ἐπιχείρησις αὕτη ἦτα μὲν πολὺ μοχθᾶς, ἀν' ὅχι διὰ τὸν Ἀρμανδόν, νεανίσκον δεκαοκταετῆ. βέβαια ὁμως διὰ τὸν γηραλέον Ἀββᾶν· ἀλλ' ὁ πόθος νὰ ὠφελήσῃ τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ μαθητὴν ἦτον ἀκαταμάχητος. Ἐπέμεινε σταθερὰς εἰς τὴν ἀπόφασιν, καὶ μετ' ὀλίγων ἤρchiσε τὴν ὁδοπορίαν.

Ψυχὴ ὀλιγώτερον γενναία παρὰ τὴν τοῦ Ἀββᾶ Δελεπαίου ταχέως ἤθελε βαρυνθῆν τοὺς κόπους τῆς ὁδοπορίας, ἐπειδὴ μάλιστα οἱ μόχθοι αὗτοι διὰ πολὺν καιρὸν ἐφαίνοντο ἀκαρποί, Ἐκ κόμης εἰς κόμην, καὶ

ἐκ πόλεως εἰς πόλιν, ἐπερνοῦσαν οἱ περιηγηταί, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀναγνώρισιν ἐκ μέρους τοῦ Ἀρμανδου. Ἀλλ' ἤλλαξε διόλου τὸ πρᾶγμα, ὅτε μετὰ τρίμηνον περιοδεῖαν ἐμβῆκαν εἰς τὰς πύλας τῆς Τόλωσης. Καταρχὰς μὲν ὁ Ἀρμανδὸς ἐφαίνετο νὰ βλέπῃ καὶ τὴν πόλιν ταύτην ἀδιεφάρως· ἀλλ' ἐνῶ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μίαν ἐκκλησίαν, ἑσταθῇ ἑξαφνα, προσήλωσεν εἰς αὐτὴν τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ μὲ τρεμούσας χεῖρας ἔκαμνε σημεῖα εἰς τὸν Ἀββᾶν ὅτι ἐνθυμεῖτο αὐτὸν τὸν τόπον—ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ἐσυνώδευσε τὸ προλεχθὲν λείψανον τοῦ δικαστοῦ. Δύσκολον ἤθελεν εἶσθαι νὰ περιγραφῇ τις τὰ μεμιγμένα χαρᾶς καὶ ἀνησυχίας αἰσθήματα, ὅσα ἐγέννησεν ἡ ἀνακάλυψις αὕτη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ γηραλέου Ἀββᾶ. Ἐνῶ ἐπροχώρουν εἰς τὰς ὁδοὺς, πᾶν σημαντικὸν ἀντικείμενον ἀνεγνώριζετο ὑπὸ τοῦ Ἀρμανδου, καὶ δὲν ἔμεινε πλὴν ἀμφιβολία εἰς τὸν Ἀββᾶν ὅτι εὗρηκε τὸ ποθοῦμενον. Ἀλλὰ, καὶ ἂν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία τις, διεσκεδάσθη μετ' ὀλίγον. Ἀφ' οὗ ἐμβῆκαν εἰς εὐρύχωρον τινὰ πλατείαν, αἱ ἀναμνήσεις τοῦ Ἀρμανδου ἐγίναν ζωηρότεραι· τέλος δὲ, φθασας ἔμπροσθεν ἀρχαίου τινός καὶ μεγαλοπρεποῦς οἴκου, ἐκραύγασε τρανοφώνως, καὶ ἔπεσεν ὀπίσω εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συνοδοιπόρου καὶ φίλου του.

Ἀφ' οὗ δὲ μετὰ ἱκανὴν ὥραν ἀνέλαβεν ἀπὸ τὴν λειποθυμίαν, εἰδοποίησε τὸν Ἀββᾶν, ὅτι ὁ οἶκος οὗτος ἦτον ὁ τόπος τῆς γενεσῆς του—ὅτι αὐτοῦ τὸν ἐχαίδευεν ὁ κριτής—καὶ ὅτι αὐτοῦ ἑκατοῖκει, μετὰ τὴν κηδεῖαν, ὁμοῦ μὲ τέκνον ὁμήλικον, τὸ ὁποῖον ὑπερηγάπα, καὶ ζωηρότατα εἰσέτι ἐνθυμεῖτο. Μετὰ δυσκολίας ἤμπόρῃσεν ὁ ἡλικιωμένος ἱερεὺς νὰ σύρῃ τὸ μεράκιον αὐτοῦ ἐμπροσθεν τοῦ οἴκου—πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον πολὺ ἐπεθύμει νὰ κομῇ διὰ νὰ μὴ λαβῶσι πρόωρον εἰδήσιν οἱ ἐνοικοῦντες. Ἀλλ' ὁ Ἀρμανδὸς ἦτον εὐπειθής, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπροχώρησαν εἰς ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐκαθίσαν πρὸς καιρὸν. Εὐκόλως δύναται τις νὰ φαντασθῇ πόσαν περιχαρῆς καὶ εὐγνώμονες ἦσαν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὰς πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτῶν χρηστάς ἐλπίδας.

Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ Ἀββᾶ, μετὰ ταῦτα, ἦτο νὰ μάθῃ τὴν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἱστορίαν τοῦ κατέγοντος τὸν οἶκον, ὅστις τόσον ἐκίνησε τὸν Ἀρμανδόν. Ἰδοὺ δὲ ὁποία ἦταν ἡ ἐκβασίς τῆς ἐρεῦνης του. Εἰδοποιήθη, ὅτι ὁ οἶκος ἦτο ποτὲ κτῆμα τοῦ κόμητος Ἀραγκουρτίου, ἀνδρὸς περιπλούτου καὶ δικαστοῦ εἰς τὴν πόλιν Τόλωσαν· καὶ ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ κόμης ἀπέθανεν, ἀφήσας ἕνα υἱόν, τὸν ὁποῖον ἐγέννησε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἡ σύζυγός του, μὲ θυσίαν τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς. Τὸ παιδίον ἐκείνου, Θεόδωρος Ἀραγκουρτίος, ἦτο κωφὸν καὶ ἀλαλον, ἀφ᾽ ἐθῶς δ' ἐπίτροπος αὐτοῦ ὁ κύριος Ἀρλεμόντης, θεῖος πρὸς μητρός. Διὰ τινὰ καιρὸν ὁ Θεόδωρος ἔμεινε εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν εἰς Τόλωσαν, συνανατρεφόμενος μὲ τέκνον σχεδὸν ὁμήλικον, μεναγενῇ θυγατέρα τοῦ κυρίου Ἀρλεμόντου. Ἀλλ' ἔχων ὑπόθεσιν τινὰ εἰς Παρισίους ὁ κύριος Ἀρλεμόντης, ἐπῆρε μετ' αὐτοῦ τὸν νέον Θεόδωρον, συνωδευμέν

νον μ' ἓνα μόνον θεράποντα· κατὰ δυστυχίαν ὅμως ὁ παῖς ἀπέθανεν εἰς τὴν μητρόπολιν, ὡς ἀπέδειξαν τὰ παρὰ τῶν ἱατρῶν βεβαιωτικά, τὰ ὁποῖα ὁ κύριος Ἀρλεμόντης ἔφερεν ὀπίσω εἰς τὴν Τόλωσαν. Ὁ κύριος αὐτὸς ἐκληρονόμησε τότε τὴν περιουσίαν τοῦ Θεοδώρου, κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ μακαρίτου κόμητος, καὶ τὴν ἔχαιρεν ἔκτοτε ἀνενοχλήτως.

Λαβὼν ὁ καλὸς ἱερεὺς τὰς εἰδήσεις ταύτας παρὰ τοῦ ξενοδόχου, ἐφρόντισεν ἔπειτα νὰ βεβαιωθῇ ποῖος ἦτον ὁ ἰκανώτερος καὶ τιμιώτερος δικηγόρος τῆς Τολώσης, ὥστε διὰ τῆς βοήθειας αὐτοῦ ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν Θεόδωρον (ὡς δυνάμεθα πλεον νὰ καλῶμεν τὸν νεανίσκον) εἰς τὰ πατρικά του δικαιώματα. Ὁ προτιμηθεὶς ἔτυχε νὰ ἦναι πεφωτισμένος ἀνὴρ, γνωρίζων ἐκ φήμης καὶ τὰ μέγιστα θαυμάζων τὸν φιλάνθρωπον Δελεπαῖον. Ὅτε λοιπὸν οὗτος, ἀρχίσας τὴν περὶ τοῦ κωφοῦ καὶ ἀλάλου διήγησιν, ἀνέφερε καὶ τὸ ἰδιὸν του ὄνομα, ὁ δικηγόρος ἐφανέρωσεν ἄκραν εὐχαρίστησιν, ὅτι ἤκωθη νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς ἄνδρα, τοῦ ὁποῖου τόσον ἐτίμα τὰς σπανίους ἀρετάς· ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀββᾶς τὴν διήγησιν· ἀφοῦ δ' ἐναργῶς παρίστησε τὰ πάντα, καὶ διήγειρεν εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τὴν ἐκπληξιν καὶ ἀγανάκτησιν τοῦ δικηγόρου, ἐπροσκαλέσθη καὶ αὐτὸς καὶ ὁ κωφὸς νέος νὰ συγκατοικήσωσι μὲ τὸν κύριον Beauvoir (οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ δικηγόρος) ἕως νὰ λάβῃ τέλος ἡ ὑπόθεσις.

Ἄς μεταβῶμεν τώρα ἀπὸ τὸν Ἀββᾶν καὶ τὸν νέον αὐτοῦ σύντροφον εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου Ἀρλεμόντου, — ἅς ἴδωμεν ἂν μετὰ τοῦ ἀδίκως ἀποκτηθέντος πλούτου συγκατοικῇ εἰρήνῃ καὶ εὐδαιμονίᾳ. Βλέπομεν τῶντι σπουδαστήριον μεγάλου περὶ, παρεσκευασμένον μὲ πᾶν ὅ,τι ἡ τροφὴ ἐδύνατο νὰ ἐφεύρῃ πρὸς ἀναπαυσιν τοῦ ἰδιοκτήτου· ἄλλ' ὁ ἰδιοκτήτης τίποτε δὲν δύναται νὰ χαρῇ· ἀφ' ἧς ὥρας ἐκίνησεν αὐτὸν ἡ δίψα τοῦ πλούτου νὰ ἐκδέσῃ τὸν ὀρφανὸν ἀνεψιὸν του εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, δὲν ἴδε στιγμὴν ἀναπαύσεως ἢ πνευματικῆς εἰρήνης. Ἀκόμῃ καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Παυλίνης, ἐρασμίας κόρης δεκαοκταετοῦς, αἱ φιλόστοργοι φροντίδες δὲν ἰσχύουν νὰ ἐλαφρύνωσι τὰς βαρεῖας τῆς συνειδήσεως τύφεις. Πολλὰκις ἐνθυμεῖται καὶ πολλὰκις ἀναφέρει τὸν ἄθλιον ἐξαδελφόν της, τὸν παλαιὸν σύντροφον τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, ἀγνοοῦσα ὅτι μὲ τοῦτο ἐγγίζει κατὰκαρδὰ τὸν πατέρα της. Τοιαύτη πρὸ πολλοῦ ὑπῆρχεν ἡ κατάστασις τοῦ κυρίου Ἀρλεμόντου, καὶ τοιαύτη διέμενεν εἰσέτι, ὅτε τὰ ἐπόμενα τὸν συνέβησαν.

Ἐνῷ ἐκαθετο εἰς τὸ σπουδαστήριον, ἀνήγγειλεν ὁ ὑπηρετὴς τὰ ὀνόματα τοῦ Ἀββᾶ Δελεπαίου καὶ τοῦ δικηγόρου Beauvoir. Ὁ Ἀρλεμόντης, ὅστις ἐγνώριζεν ἐκ φήμης τὴν μεγάλην ὑπόληψιν τοῦ Δελεπαίου ὡς διδασκαλοῦ τῶν κωφῶν καὶ ἀλάλων, ἀκούσας τὴν ἀπροσδόκητον αὐτοῦ ἐπίσκεψιν, ἐμβῆκεν ἀμέσως εἰς ὑποψίαν, ὅτι ὁ Θεόδωρος ἐμελλε νὰ φανερωθῇ, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἤλπιζεν ὁμοῦ καὶ ἐφοβεῖτο ὁ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως

βασανιζόμενος θεῖος. Ἀπὸ τὴν ταραχὴν ὠχρίασε, καὶ μόλις εἶχε θάρρος νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ξένους. Ὅτε εἰσῆλθαν, ἐζήτησε νὰ καλύψῃ τὴν σύγχυσιν αὐτοῦ μὲ ἀλαζονείας πρόσχημα. Ἠρώτησε τὸ αἵτιον τῆς ἐπισκέψεως. Σηκωθείς ὁ σεβασμιος Δελεπαῖος, ἐπλησίασε, καὶ μὲ τὴν εἰς αὐτὸν ἐμφυτον γαληνίαν ἀπλότητα ἐζήτησεν ἀπόδοσιν τῶν κτημάτων, ὅσα σκληρῶς καὶ πονηρῶς ἀφῆρπασεν ὁ κύριος Ἀρλεμόντης ἀπὸ τὸν κληρονόμον τοῦ κόμητος Ἀραγκουρτίου. Ἐκεῖνος, ἰδὼν ὅλα τὰ ὁποῖα ἐφοβεῖτο, ἤμπορεσε μόνον νὰ ψελλίσῃ, ὅτι ὁ Θεόδωρος πλεον δὲν ζῇ. Καὶ μάλιστα ζῇ, ἐξεφώνησεν ὁ Ἀββᾶς, καὶ ὑπέστρεψε, σὺν Θεῷ, νὰ ζητήσῃ τὸ ἰδικόν του. Ἐδιηγῆθη τότε ὅλα τὰ περιστατικά, καὶ τὸν ἐνούθετησε νὰ παραδῶσῃ τὰ κτήματα ἐκουσίως, διὰ νὰ μὴ καταντήσωσιν εἰς κριτήρια, καὶ παραδειγματισθῇ πολὺ μᾶλλον. Ὁ Ἀρλεμόντης, ἀναλαβὼν ὡπωσοῦν ἀπὸ τὴν ταραχὴν, ἠρνήθη πάλιν τὴν ὑπαρξιν τοῦ ἀνεψιοῦ του, μολοντί ἐντὸς αὐτοῦ σφοδρῶς ἠγωνίζετο διὰ τὴν ὑπεροχὴν ἢ καλῆτέρα του κλίσις. Ἐμελλε δὲ καὶ νὰ διώξῃ τοὺς κυρίους, ὅτε ἡ θύρα τοῦ θαλάμου αἰφνιδίως ἠνοίχθη, καὶ δοῦλός τις οἰκιακὸς, μὲ ὠχρὰ καὶ τετραραγμένα βλέμματα, ἔωρησεν ἔμπροσθεν τοῦ Ἀρλεμόντου καὶ τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτόν. Ἥλθεν! ἤλθεν! ἐξεφώνησεν ὁ δοῦλος, διευθυνόμενος πρὸς τὸν κύριον Ἀρλεμόντην· ἤλθεν ἀπὸ τὸν τάφον νὰ μᾶς παιδεύσῃ διὰ τὴν σκληρότητά μας. Ἴδου, ἐξηκολούθει, ἐκβάλλων χαρτία τινὰ ἐκ τοῦ φορέματός του, ἰδου ἡ χαμερπὴς τιμὴ, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπώλησα τὴν ψυχὴν μου! Τὸν ἴδα—εἶναι εἰς τὴν θύραν—περιμένει νὰ μᾶς τιμωρήσῃ. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπεσε κάτω ἐπὶ τοῦ πατώματος μὲ δυνατοὺς σπασμούς.

Ὁ Ἀββᾶς ἔσπευσε πρὸς βοήθειαν τοῦ δυστυχοῦς, λέγων ἐνταυτῷ εἰς τὸν δικηγόρον, Ὁὗτος εἶναι ὁ συγγενὴς τῆς κακουργίας· τὸν φίλον μας ἴδε περιμένοντα ἔξω τῆς θύρας· φέρε τον μέσα. Ὁ κύριος Ἀρλεμόντης μόλις ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους. Ἐκαθετο εἰς τὴν καρέκλαν του, βωβὸς ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν καὶ τὴν φρίκην. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁ Θεόδωρος. Καθὼς τὸν ἴδεν ὁ θεῖος, Ἀὐτὸς εἶναι! αὐτὸς εἶναι! ἐξεφώνησε, ἐκάλυψε δὲ τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰς χεῖρας, ὡς διὰ νὰ κρύψῃ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸ θῦμα τῆς ἀδικίας του. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας στιγμὰς, κινούμενος ἀπὸ μίαν ἀκράτητον φυσικὴν ὁρμὴν, ἐσηκώθη, καὶ ἐπρόσπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ μεираκίου, ὑψωμένας ἔχων ἐνταυτῷ τὰς χεῖρας, ὡς νὰ ἐζητοῦσε συγχώρησιν Ὁ εὐγενὴς νεανίσκος, μολοντί ἐφριξε καταρχὰς εἰς τὴν θείαν ἐνός, ὁ ὁποῖος τόσον εἶχε βλάψῃ αὐτόν, δὲν ἤργησεν ὅμως νὰ δείξῃ ὅτι κατελόμεβανε τὰ νεωστὶ διεγερθέντα αἰσθήματα τοῦ συγγενοῦς του, καὶ ἐπροσπαθήσε νὰ τὸν σηκώσῃ, παρακαλέσας ἐνταυτῷ διὰ σημείων τὸν Ἀββᾶν νὰ φανερώσῃ εἰς τὸν Ἀρλεμόντην τῶν παρελθόντων ὧλων τὴν συγχώρησιν. Καὶ εἰς τὸν δοῦλον ὡσαύτως, ὁ ὁποῖος, ἤδη συνελθὼν, ἦτο γονυπετῆς ἔμπροσθεν τοῦ Θεοδώρου, ἐλάλησεν ὁ Ἀββᾶς

συγγνωμονικούς λόγους, κατ' αἴτησιν τοῦ μεγαλοφύχου μεираκίου.

Ἀφοῦ ἐμετρίασεν ὅπως οὖν ἡ κατὰ πρῶτον ἀνυπόφορος αἰσχύνη, ὡμολόγησε τὰ πάντα ὁ κύριος Ἀρλεμόντης, καὶ συγκατένευσε ν' ἀποδώσῃ τὰ κτήματα, ὅσα δολερῶς εἶχε σφετερισθῇ, καὶ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτον ἰδικός του. Ἀπὸ παραδειγματισμὸν αἰσχροτέρου ἔσωσεν αὐτὸν ἡ γενναιότης τοῦ Θεοδώρου, ὅστις παρεκάλεσε νὰ μὴ διασαλπιδῇ τὸ πρᾶγμα. Ἡ πράξις αὕτη τοῦ νεανίσκου ἦτον ὅλως αὐτόματος, τὸ δὲ μεγαλόφυχον αὐτῆς ἀντήμειψε τὸν Δελεπαῖον δι' ὅλους τοὺς ἀγῶνάς του. Καὶ ἄλλα ὅμως αἰτία, ἐκτὸς τῶν ἐπιπολαίων καὶ προδῆλων, παρεκίνησαν τὸν νέον Ἀραγκούρτιον εἰς τὴν διαγωγὴν ταύτην. Ζωηρῶς ἐνθυμούμενος τὴν συμπαίκτηριαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας του — τὴν καλὴν καὶ ὡραίαν ἐξαδέλφην — ἐφρόντιζε μὴ λυπήσῃ αὐτὴν ἡ καὶ καταισχύνη τὸνομά της. Τῶν ἐξαδέλφων ἡ ἐντάμωσις ἦτον ἄδολος χαρά. Ἡ Παυλίνα, μαθοῦσα ὅτι ὁ Θεόδωρος ζῇ ἀκόμη, χωρὶς ὅμως ν' ἀκούσῃ καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦ πατρός της, ὑπῆγεν εἰς τοῦ δικηγόρου πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐξαδέλφου της· εὗθὺς

ἐγνώρισαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἐδειξαν δὲ τὴν ἀμοιβαίαν ἀγαλλίασιν διὰ τῶν πλέον φιλοστόργων ἀσπασμῶν.

Σχεδὸν ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία μας. Τόσον εὐλκρινῆς ἦτον ἡ μετάνοια τοῦ Ἀρλεμόντου, ὥστε συγκατένευσεν ὁ Ἀββᾶς νὰ κρατῇ αὐτὸς εἰσέτι τὰ κτήματα τοῦ ἀνεψιοῦ του, ὑπὸ τὴν ἐπιστασίαν ὅμως τοῦ δικηγόρου, ὅστις ἐδιωρίσθη ὁ καθ' αὐτὸ ἐπίτροπος τοῦ νέου Ἀραγκουρτίου. Ἴσως δὲ καὶ ἡ δυνατὴ ἀγάπη, τὴν ὁποίαν ἶδεν ὁ Ἀββᾶς ὅτι ἔτρεφαν πρὸς ἀλλήλους ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀρλεμόντου καὶ ὁ Θεόδωρος, ἦτον ἄλλο αἷτιον τῆς συγκαταθέσεως ταύτης. Καὶ τῶντι δὲν ἠπατήθη· πᾶσα ἐλπίς αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ κωφοῦ καὶ ἀλάλου παιδὸς ἔλαβε τὴν ποδουμένην ἐκπλήρωσιν. Ὁ μετανοήσας Ἀρλεμόντης ἐπέζησεν ὀλίγον, ἀλλ' ἐξηκολούθει μέχρι τέλους πιστὸς, χωρὶς νὰ ἐκκλίνῃ ἀπὸ τὴν καλητέραν ὁδὸν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπανέλθειν. Μετ' ὀλίγα δ' ἔτη ἀφοῦ ὑπέστρεψεν εἰς Παρισίους ὁ Ἀββᾶς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ αὐτὸ φιλανθρωπικὸν καὶ ἐνδοξον στάδιον, ἐνυμφεύθη ὁ Θεόδωρος τὴν Παυλίαν, ἀπὸ τῆς ὁποίας τὴν μνήμην ἐξήλειφαν τὰ σωματικὰ ἐλαττώματα αἱ ψυχικαὶ τοῦ ἐξαδέλφου της ἀρεταί.

Η ΕΛΑΦΟΣ.

ΤΗΣ Ἑλάφου τὸ σῶμα εἶναι στρογγύλον καὶ ὡραῖον, τὰ σκέλη της μακρὰ καὶ λεπτά, ἡ δὲ κεφαλὴ ἐστεμμένη ἀπὸ ζευγὸς κεράτων, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν πρὸς καλλωπισμὸν ἐξίσου καὶ ὑπεράσπισιν. Ὁφθαλμοὺς ἔχει λαμπροτάτους, καὶ ὀξυτάτην ὄσφρησιν. Γενικῶς εἶναι τρεῖς ἡμισὺ πόδας ὑψηλὴ, τέσσαρας δὲ ἕως ἑξ μακρὰ. Τὸ χρῶμά της εἶναι κοκκινωπὸν, καὶ κάποτε μελάγχροινον ἢ κίτρινον.

Ἡ ἑλάφος εὐρίσκεται καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, ὅπου τὸ κλίμα εἶναι συγκερασμένον. Εὐφραίνεται δὲ εἰς παχείας βοσκάς, καὶ κοινῶς περιφέρεται ἀγέληδόν, ἐκτὸς δι' ὀλίγον καιροῦ διάστημα πρὸς τὰ τέλη τῆς ἀνοιξέως ἢ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους, ὁπότε ἀλλάζει τὰ κέρατα, καὶ, ὡς νὰ συνησθάνετο τὴν πρόσκαιρον αὐτῆς ἀδυναμίαν, κρύπτεται ἕως νὰ σκληρυνθῶσι τὰ νέα. Ἡ δῆλεια στερεῖται ἀπὸ κέρατα. Ἡ ἑλάφος εἶναι μὲν ζῶον δειλὸν, πλὴν τρέχει ταχύτατα. Κάποτε ζῇ ἕως τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας· ἡμερόνεται δὲ, ὅταν πιασθῇ νέα. Κρέας ἔχουσα ἐξαιρετον, κυνηγεῖται πολὺ· καὶ, ὅταν ζωγρηθῇ, λέγεται ὅτι χύνει δάκρυα ὡς παιδίον.

Ἑλάφοι τινὲς γίνονται πολὺ μεγάλοι. Μᾶς βεβαιώνει συγγραφεὺς τις, ὅτι ἐγνώρισε μίαν, ἥτις ἐξύγιζεν 114 ὀκάδας, ἐκτὸς τῶν ἐντοσθίων, τῆς κεφαλῆς, καὶ τοῦ θέρματος.

